

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 12 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 21 มิถุนายน ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รัก ในพระวรสารวันนี้ นักบุญมารโกเล่าให้เราฟังว่า ในเย็นวันหนึ่งหลังจากได้ทรงเทศน์สอนประชาชนมาทั้งวันแล้ว พระเยซูเจ้าทรงขอให้บรรดาศิษย์เตรียมเรือและพาพระองค์ข้ามฟากไปยังอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบกาลิลีในฐานะมนุษย์คนหนึ่งพระองค์ทรงรู้สึกอ่อนเพลียจากพันธกิจแห่งการประกาศข่าวดีที่ทรงกระทำอย่างไม่หยุดหย่อน เวลานี้พระองค์ทรงปรารถนาสถานที่สงบเงียบและไกลจากผู้คนสักแห่งเพื่อจะได้พักผ่อนสักระยะหนึ่ง ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงเหนื่อยล้ามากจนกระทั่งผลอ **“บรรทมหลับ”** (มก 4:38) อยู่ที่ท้ายเรือ แม้ว่า **“ขณะนั้นเกิดพายุแรงกล้า คลื่นซัดเข้าเรือจนน้ำเกือบจะเต็มเรืออยู่แล้ว”** (มก 4:37) อันที่จริง การเกิดพายุในทะเลสาบกาลิลีช่วงยามเย็นเป็นเรื่องธรรมดา พระเยซูเจ้าทรงทราบดี และบรรดาศิษย์เองมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้บ่อยครั้ง เพราะพวกเขาเป็นชาวประมงและหาเลี้ยงชีพอยู่ในผืนน้ำแห่งนี้เป็นเวลาหลายปี อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์ที่เป็นตายเท่ากันเช่นนี้ พระเยซูเจ้ายังคงบรรทมหลับอย่างสงบ ด้วยความรักตัวกลัวตายเหมือนคนทั่วไป บรรดาศิษย์จึงปลุกพระองค์เพื่อขอให้ช่วยเหลือพวกเขา

พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่พวกเขาคาดหวังไว้ นั่นคือ พระองค์ทรงลุกขึ้น **“บังคับลม ตรีสสั่งทะเลว่า ‘เจียบซี จงสงบลงเถิด’**” (มก 4:39) ดังที่เราทราบ ทุกสิ่งเป็นไปตามพระดำรัสของพระองค์ ลมหยุดพัดและท้องทะเลสงบราบเรียบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างไรก็ตาม หลังจากนั้น พระองค์ทรงกระทำบางสิ่งซึ่งพวกเขาไม่ได้คาดหวังไว้ ด้วยการถามเชิงตำหนิว่า **“ตกใจกลัวเช่นนี้ทำไม ท่านยังไม่มี faith หรือ?”** (มก 4:40) ดูเหมือนว่าพระเยซูเจ้าทรงรู้สึกผิดหวังที่บรรดาศิษย์ตกใจกลัวมากเช่นนี้ บางคนอาจคิดในใจว่าเป็นเรื่องปรกติไม่ว่าใครก็รู้สึกอกสั่นขวัญหายในสถานการณ์แบบนี้ ถ้าเป็นเช่นนี้ บางคนอาจเกิดความสงสัยและถามต่อไปอีกว่า **“บรรดาศิษย์ได้ทำอะไรผิด พระเยซูเจ้าจึงทรงตำหนิพวกเขา?”** คำตอบที่เป็นไปได้ประการหนึ่งคือ พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกว่าการหันมาพึ่งความช่วยเหลือจากพระองค์ของพวกเขาเป็นทางเลือกสุดท้าย นั่นคือ พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว

ประเด็นสำคัญที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการบอกคือ บรรดาศิษย์ควรเชื่อมั่นและวางใจในพระองค์มากกว่านี้ พระองค์ทรงรู้ว่ากำลังทำอะไร เมื่อตรีสสั่งพวกเขาให้ลงเรือและพาพระองค์ข้ามทะเลสาบไปอีกฝั่งหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย พวกเขาก็ควรวางใจในพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมเพราะพระองค์จะดูแลเอาใจใส่ความปลอดภัยของพวกเขาอย่างแน่นอน ดังนั้น บุคคลแรกที่พวกเขาควรนึกถึงเมื่อมีอะไรเกิดขึ้นคือ พระเยซูเจ้า แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาได้พยายามทำทุกอย่างที่ควรทำเพื่อช่วยเหลือตัวเองจนสุดความสามารถตามประสามนุษย์แล้ว พวกเขาจึงคิดที่จะปลุกพระองค์

พูดอีกอย่างหนึ่งคือ สำหรับพวกเขาแล้วพระเยซูเจ้าทรงเป็นที่พึ่งสุดท้าย หลังจากวิธีการอื่นทั้งหมดล้มเหลวแล้ว พระองค์ควรเป็นบุคคลแรกที่อยู่ในความคิดของพวกเขา แม้ว่าขณะนั้นพวกเขากำลังใช้วิธีการตามประสามนุษย์อยู่ก็ตาม พวกเขายังไม่ตระหนักว่าพระเยซูเจ้า ผู้ซึ่งพวกเขาเรียกว่า “**พระอาจารย์**” (มก 4:38) จริงแล้วๆ ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายของสิ่งสร้างทั้งหมด เหมือนที่ผู้เขียนหนังสือโยบได้บรรยายไว้ในบทอ่านแรกวันนี้

แล้วเราแต่ละคนมีความเชื่อและความวางใจในพระเจ้ามากพอแล้วหรือ? พระองค์ทรงเป็นบุคคลแรกที่เราคิดถึง เมื่อมรณสมชีวิตของเราอุบัติขึ้นหรือเปล่า? บางคนอาจเคยได้ยินคำพูดจากญาติพี่น้องของผู้ป่วยที่หมดทางรักษาว่า “**สิ่งที่เราสามารถทำได้เวลานี้คือ อธิษฐานภาวนา**” เมื่อฟังอย่างผิวเผิน คำพูดนี้ดูเหมือนจะดูดี แต่ถ้าเราพิจารณาอย่างลึกซึ้งแล้วเราจะพบว่าคำพูดนี้เป็นคำพูดของคนที่ขาดความเชื่อที่แท้จริง ซึ่งมองพระเจ้าเป็นที่พึ่งสุดท้ายเท่านั้นเอง คล้ายๆ กับท่าทีของบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าขณะที่พวกเขาเผชิญหน้ากับพายุกลางทะเลสาบกาลิลี พระเยซูเจ้าทรงปรารถนาที่จะสอนเราว่าท่าทีของเราต้องไม่ใช่แบบนี้ การอธิษฐานภาวนาของเราเพื่อวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าต้องเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันและในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแน่นอน เราต้องพยายามช่วยเหลือตัวเองโดยใช้วิธีการและความสามารถตามประสามนุษย์ของเราด้วย แต่ไม่ใช่ด้วยความคิดว่าเราจะหันไปพึ่งความช่วยเหลือจากพระเจ้าก็ต่อเมื่อความพยายามสุดท้ายของเราล้มเหลวแล้วเท่านั้น

พระเจ้าไม่ควรเป็นบุคคลสุดท้ายที่เราคิดถึง เมื่อมรณสมชีวิตพัดโหมกระหน่ำเข้ามายังชีวิตของเรา เราไม่ควรรอจนกระทั่งเหตุการณ์เลวร้ายเกินที่จะแก้ไขเกิดขึ้นก่อน แล้วจึงอธิษฐานภาวนาขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เด็กๆ จะไปหาบิดามารดาของเขาไม่เพียงแค่ว่าเวลาที่เขาประสบความยากลำบากเท่านั้น เขาจะไปหาพวกเขาเพื่อขออาหารกินเวลาที่หิว เขาจะวิ่งไปหาเพื่อขอคำปลอบโยนเวลาที่ได้รับบาดเจ็บหรือถูกรังแก เขาต้องการความรักและความสนใจจากบิดามารดาของพวกเขาตลอดเวลา

พี่น้องที่รัก ไม่ว่าเราจะมีอายุน้อยแค่ไหน จะหนุ่มหรือแก่ เราทุกคนล้วนเป็นลูกๆ ของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นบิดาที่รักและสนใจเรามากกว่าบิดาทั้งหลายบนโลกนี้ พระองค์ทรงปรารถนาให้เราเข้ามาพระองค์ในทุกสถานการณ์ของชีวิต ไม่เพียงแค่นยามที่เราประสบปัญหาหรือเป็นทุกข์เดือดร้อนเท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายไม่เพียงแค่งงจักรวาลเท่านั้น แต่ของเราแต่ละคนด้วย พระองค์ทรงสร้างเราขึ้นมาและให้เราอยู่ในประเทศไทยแห่งนี้ พระองค์ทรงรู้ว่ากำลังทำอะไร และจะทรงดูแลเอาใจใส่เรา ถ้าเรามีความเชื่อและความวางใจในพระองค์อย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น บุคคลแรกที่เรานึกถึงทั้งในยามสุขและยามทุกข์คือ พระเจ้า พระบิดาของเรา ในยามที่สิ่งดีๆ เกิดขึ้นกับตัวเรา เราประสบความสำเร็จและมีความสุข เราควรสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้า ในยามที่มรณสมชีวิตประดังเข้ามาหาเรา เราควรหันเข้าหาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือพร้อมกับเชื่อมั่นและวางใจในความรักอันหาขอบเขตไม่ได้และไร้เงื่อนไขของพระองค์ ให้คำว่า “**ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย**” อยู่ริมฝีปากของเราทุกครั้งที่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเรา

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน